

28. møde.

Tirsdag den 8. december kl. 14⁰⁰.

Formanden: Med skrivelse af 5. d. m. fremsender landbrugsministeren beretning om landbrugsministeriets produktivitetsudvalgs virksomhed i finansåret 1963-64.

Eksemplarer af beretningen er omdelt.

Medlem af folketinget Gunhild Due har meddelt mig, at hun ønsker til indenrigsministeren at stille følgende spørgsmål:

„Hvilke skridt vil ministeren tage for at nedbringe den lange ventetid til de børnepsykiatriske afdelinger, hvor alvorligt syge børn nu må vente 2 år eller mere på at kunne komme til observation og behandling?“

Spørgsmålet vil blive optaget på dagsordenen for tingets førstkommande spørgetid efter spørgetiden i morgen.

Formanden: Jeg skal lade den første sag på dagsordenen udgå indtil videre.

Den næste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til finanslov for finansåret fra 1. april 1965 til 31. marts 1966.

(Lovforslaget (nr. 16) findes i tillæg D. sp. 1, fremsættelsen i tidenden sp. 1071).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Lysholt Hansen: Som fremhævet i finansministerens fremsættelsestale har bestræbelserne for at nå frem til et så realistisk finanslovsforslag som muligt vist sig at bære frugt, hvilket fremgår af tallene i finansloven og tallene i statsregnskabet; disse tal ligger nær op ad hinanden. Afvigelserne ligger på områder, hvor det med den nuværende korttidsplanlægning er umuligt at komme de reelle tal nærmere, nemlig hovedsagelig på anlægsudgifterne. Jeg vil gerne takke såvel den højtærede finansminister som embedsmændene for dette og ikke mindst takke for finansministerens oplys-

ning om, at antallet af overskridelser og tillægsbevillingsønsker i indeværende finansår vil falde yderligere. Det er glædeligt, at den begrænsning i de enkelte styrelseres adgang til at søge efterfølgende godkendelse over tillægsbevillingsloven af merudgifter, der blev følgen af den mere realistiske budgetlægning, ikke har givet anledning til et større antal overskridelser, sådan som nogle havde frygtet. Det har altså vist sig, at styrelserne virkelig er i stand til ikke alene at budgettere realistisk, men også at følge den strammere linje med hensyn til tillægsbevilling.

Jeg beklager derfor, at vi ikke allerede i år har kunnet gå det skridt videre, som erfaringerne indicerer, nemlig overgang til det rene rammebevillingssystem, om hvilket vi forud var nået så langt i forhandlingerne med finansministeren, at det kunne have været gennemført også for dette lovforslag. Ansvarer herfor er imidlertid alene finansudvalgets, fordi der ikke forud for valget kunne opnås den brede enighed om overgang til systemet, som må være forudsætningen for dets gennemførelse. Jeg glæder mig imidlertid over, at man i år har udformet og formuleret anmærkningerne til finanslovsforslaget på en sådan måde, at vi får en yderligere fornemmelse af de fordele med hensyn til klarhed og oversigt, som rammebevillingssystemet rummer. Jeg håber derfor også, at vi meget hurtigt i finansudvalget vil kunne afslutte de resterende forhandlinger om problemet, så finanslovsforslaget for 1966-67 vil kunne bygge på dette system.

Det er vist den almindelige opfattelse i befolkningen, at staten blander sig i mere og mere, men ser man udgiftsbudgetterne for de sidste 10-15 år igennem, står det klart, at opfattelsen ikke kan stå for en nærmere prøvelse, hvilket måske nok vil skuffe de borgerlige blade og politikere, der ved til stadighed at jamre over de stadig stigende statsudgifter gerne vil bibringe folk denne opfattelse. At statens udgiftstigninger har været stærke, ja, lad os bare sige voldsomme, skal jeg ikke nægte, men stigningerne beror blot ikke på, at staten har påtaget sig væsentlige nye opgaver, nærmest tværtimod. Skillelinjen mellem de opgaver, staten løser i dag, og de opgaver, der klares af private, har ikke ændret sig